

ФАКТЫ Падзеі Аргументы Меркаванні

Крупскія навіны

Беларускі кетчуп

Пастаянна клапоцяцца аб абнаўленні асартыменту прадукцыі на Крупскім пладаагароднінна-фабрычным заводзе. Восі і сёла тут асвоілі выпуск і вырабілі каля васьмі тон беларускага кетчупу на аснове мясцовай сыравіны: скарысталі вырабленае на прадпрыемстве яблычнае пюре. Да пюре дадалі таматную пасту, араматызатары — і атрымалася цудоўная вострая прыправа.

Завадчане сумесна са спецыялістамі аб'яднання «Мінскпладаагароднінафабрычнае» распрацавалі рэцэпт яшчэ адной навінкі — вітаміннай гарчыцы. Яна будзе вырабляцца таксама на аснове яблычнага пюре. Вытворчасць вітаміннай гарчыцы мяркуецца пачаць ужо ў лістападзе. Запасаў пюре хапае.

Вырабы

Тацяны Белай паехалі ў ЗША

Тацяна Якаўлеўна Белая апошнім часам працавала метадыстам Крупскай раённай бібліятэкі. І ўсё жыццё захаплялася ручной вышыўкай, вязаннем, шпідэем. Нядаўна жанчына пайшла на заслужаны адпачынак і, што называецца, поўнацэнна аддалася сваёй любімай справе. Вышытыя яе рукамі галодзі і крыжы-камы ружнікі, абрус, сурвэтка, навадочкі, накідакі, звязаныя з мударэгалістычэскай карункі і прыложжыва дыванкі, з выдумкай і фантазіяй пахаты фартукі і падшукі не раз дэманстраваліся на розных выстаўках.

Сёлетняй восенню ў Тацяны Якаўлеўны адбылася знамянальная падзея: яе прынялі ў Саюз майстроў народнай творчасці Беларусі. І яшчэ адна навіна. Вышытыя рукамі гэтай майстрыхі абрус і ручнік адпраўлены ў ЗША на пастаянна дзеючую выстаўку народнай творчасці Рэспублікі Беларусь.

Спяклі хлеб і ... спалілі

Работнікамі праваахоўных органаў Крупскага РАУС устаноўлены шматлікія факты розных афер і махінацый, якія мелі месца на Халопеніцкім хлебавадзеле. Па выяўленых фактах узбуджана крымінальная справа і вядзецца следства. Але ўжо ў час расследавання работнікі міліцыі сутыкнуліся з фактам, які выходзіць за межы звычайнай логікі. Прама на тэрыторыі завода яны знайшлі яму, дзе была спалена, а затым захапана, як сцягвае свідкі, цэлая партыя няжаснага хлеба.

Як паведаміў следчы Аляксандр Чуеў, калі раскапалі яму, то абвученыя боханы былі яшчэ цэлыя. Паводле падзвестак, да гэтага і іншых негатывных фактаў маюць дачыненне каля чатырох дзесяткаў работнікаў прадпрыемства. Аднак работа следчых органаў ускладняецца тым, што ніхто са службовых асоб, падзвестых у злачынствах, не адхілены ад работы, таму некаторыя сведкі ба-яцца сказаць ужо праўду.

Мікалай ЧАПЕЎ.

Порт для "Беларускалія"

Калі Мікашэвіч, на пры-пцім прычыне "Валенскія масты", якія выраблены ў Салігорску, загрузжана першай баржа. Гэты порт абсталяваны на срэдкі "Беларускалія" не-пасрэдна для пагрузкі яго прадукцыі. Прычым вялікі аб'ём работ выкананы ў сціслай тэрміны, за чатыры месяцы.

Рака Прыпяць — найбольш кароткі і танны шлях, па якім калійшчыні могуць дастаўляць угнаенні да Чорнага мора. У Мікашэвічах калій перагружаецца з чыгуначных вагонаў на баржы, з іх пасля падарожжа па Прыпяці — у трыма марскіх

пароходаў. Часова гэтыя баржы могуць выкарыстоўвацца і як склады на вадзе, што куды больш надзейна і выгадна, чым выгрузжаш угнаенні нават на невялікі тэрмін пад адкрытым небам. Тым больш што баржы — уласнасць "Беларускалія", пераабсталяваны для яго патрэб.

Ранішні Гомельскага парадства мяркуецца за год перапрацаваць да мільёна тон угнаенняў. А гэта — палавіна ўсёй прадукцыі "Беларускалія". Садзейнічае адгрузцы салігорскай прадукцыі сумеснае беларуска-амерыканскае прадпрыемства "Бел-эмпорт".

Здарэнні

Пралетарыі аб'ядналіся

Ранішні 28 кастрычніка на вуліцы Ваўжысавы ў Мінску пракожылі маглі бачыць вялікае спольнае рабочых завода шасцераў. Прычым у з'явіліся зусім не акажыміе спольнішча на гэтым прадпрыемстве, і канфілікты сёння і-га шэра з работнікамі міліцыі. Гэта было яшчэ ў сераду, у 18.20 на праходзілі адбылася сутычка сёння з работнікамі міліцыі, у выніку якой рабочага даставілі ў трыумфальны, які запамнілі

сам, без дазволу ўрачоў, пакінуў. На наступны ж дзень рабочы зноў запынуўся да ўрачоў, якія вы-дзілі чарпана-магавую трыбу. Імкнны ж вестка аб тым, што сёння пачаў, ускрыкнуў завод.

Цяжка шпер маркваш аб тым, чым прабіла і хто інаваці, аднак стая салідарнасць рабочых прадмастравалі. Больш за гэта і на міліцыі быў перакрыты рух.

БЕЛІНФАРМ.

Заўтра — Дзень Памяці

СА СВЕЧКАЙ У РУКАХ І З МАЛІТВАЙ У ДУШЫ

Нашы продкі са старадаўніх часоў святкавалі Дзень — Дзень памінання памерлых. Напярэдадні яны прыбіралі ў сваіх хатах. Затым хадзілі на могілкі. Гатавалі і святкоўныя стравы: біліны, кучыю. Заўтра мы таксама будзем святкаваць Дзяды. А сёння наш карэспандэнт узяла інтэрв'ю ў ксёндза-магістра, настаўніка мінскага касцёла Святога Сымона і Свят-нога Алены /Чырвоны касцёл/ Уладзіслава ЗАВАЛЬ-НЮКА:

— Многія людзі ў апошні час прыходзяць да нас упер-шым і прыводзяць іх у касцёл ... памёршых сваіх. Чалавек скардзіцца, што пас-ля смерці маці /бацькі, сяс-тры і г.д./ бачыць пра іх трыжовныя сны. На душы ў яго — неспакой. Раю яму па-ставіць свечку, запісацца на

за памёршых сваіх. Іх душы жывуць побач з намі.

Сёння, 1 лістапада, — Дзень Усіх Святых. А 2 лістапада ўсе родзічы павінны прыходзіць да баць-коўскай хаты. Трэба пайсці на могілкі. Са свечкай, свя-цонай вадой. Прочытайце малітву, няхай і сваімі сло-

на франтах другой сусветнай вайны, у Афганістане, Кур-патах, ахвяр усіх рэпрэсій.

У 19 гадзіну 2 лістапада мінулай маўчання ў касцёле Святога Сымона і Свят-нога Алены пачнецца вялікі кан-цэрт-рэквіем. На яго мы за-прашалі

Прэзідэнта Рэспублікі, прадстаўнікоў Вярхоўнага Савета і Кабінета Міністраў. Так мы жадаем выказаць сваю ўдзячнасць ураду. Бо дзяку-ючы яму Дзень Памяці ця-пер у Беларусі — выхадны. Не тое што раней: выскоквае чалавек з-за куста, ставіць свечку і — уцякае: каб ніхто нічога не ўбачыў.

На канцэрте-рэквіеме ў

Трагедыя ў Клінку

Вялікая гора напалкала сям'ю Майсеевых з ка-пэса Імя Леніна Чарэньскага раёна. Учора раніш унік пакар у доме мінскага даўкі. Яна пакінула двах маленіх дзяцей без нягляду, а сама ад-раўналася на ферму. Каб сабраць малых, жанчына ўключыла электраагрэгатны прыбор, таму што запасу паліва не было. У выніку перагрупу пры-бора загараўся пашчэныны рэчы. Двое дзяцей за-дыкнулі ў дыме.

Фёдар САГАНОВІЧ.

А пачыналі з трафееў

Паўекавы юбілей рыхтуецца адзначаць Мінскі аўтарамонтны завод. Гэта галоўнае прадпрыем-ства буйнога вытворчага аб'яднан-ня "Аўтарамонт", якое мае ў распусціцы цэлую сетку заводаў: у Брэсце, Барысаве, Мазыры, Го-мелі, Слоніме.

Пачатак яму паклілі сфарміраваны летам 1944 года пачы брагдэрамонтнікаў, якія займаліся зборам і аднаўленнем трафейнай тэхнікі.

Мінскі аўтарамонтны валодае значным вытворчым патэнцыялам. Яшчэ ў 1980 годзе ён поўнацэнна задавальняў патрабаванні аўтамабільнага комплексу рас-публікі ў капітальным рамонце

"МАЗаў" і "КрАЗаў", а ў апошнія гады пашырыў дэяпазон дзей-насці і цяпер МАЗам яму пера-дадзена вытворчасць шэрагу вузлаў асобных марак аўтамабіляў. На плечы Мінскага і Гомельскага аўтарамонтаў ус-кладзена вельмі актуальная на сённяшні дзень задача — ра-лізацыя праграмы пераводу карбюратарнага парка аўтобусаў на дызельнае паліва. Так што ў паўекавы юбілей Мінскі аўтарамонтны ўступае з новымі перспектывнымі пачыненнямі.

Тацяна СМІРНОВА.
БЕЛІНФАРМ.

В партыях і движениях

По партийным спискам

Партія Славянскіх сабор "Белая Русь" падтрымлівае ідэю выбо-ров па партыйным спісам: выбіратели павінны галасавать за кон-кретныя ідэі канкретных партый. Выборы па тэрытарыяльным округам, як паказалі вопыт Рускай Федэрацыі, выгоды пры-дэнае не менш, чым мафіозным структурам, імаючым огромныя

дэнажныя сродкі.

Славянскі сабор "Белая Русь" лічыць, што, калі ў адказе адказа ад вы-бораў па партыйным спісам поўнацэнна тэрыяса сэнсавым вядзення многіх партыйнай сістэмы.

Сатырычным пярком

Усё могуць каралі...

Расказаваюць, чакаецца прыезд у Ла-гойск прадстаўніка арганізацыі, якой да-ручана захоўваць Кнігу рэкордаў Гінеса. Менавіта ў гэтым раёне, а больш дакладна, — у вёсцы Бялабрыцка, будзе зроблены новы запіс. Занясучы туды імя і прозвішча не настаўніка, які ўсё жыццё вучыў вясковых дзяцей, не чалавека, які садзіў дубровы, не механізатара, без чыёй працы нікому з нас не пражыць. Такі гонар аказаны старшынні мясцовага сельскага Савета А.І.Дэйнеру.

— За якія заслугі? — звёўшы бровы, спытае строгі чытач.

Прайсціць сітуацыю дапамагло пісьмо, якое прыйшло на мой паштовы адрас. А ў тым канверце — артыкул "Укралі тэле-фонны нумар" з мясцовай раённай газе-ты "Родны край". І кароценькая прыписка на асобным лісточку, выведзе-ная прыгожым почаркам незнаёмкі: "Дайце на старонках "Мінскай праўды" аб'ектыўную ацэнку такой махровай бяздумнасці..."

Яшчэ і яшчэ раз перачытваю артыкул у лагойскай раёнцы. А раскажываецца там аб тым, як загадачы Сёмкаўскай сельскай бібліятэкі Т.Пунтус, вярнуўшыся з чар-говага водпуску, нікуды не магла да-званіцца: тэлефон маўчаў, нібы будучае куранты пад шкараўпнай яйка. Звяр-нулася жанчына да кіраўніка паштовага аддзялення Г.І.Гуліс. Тая паабяцала раз-абрацца. І праз некалькі дзён высвятля-ецца, што тэлефонны нумар, які належаў бібліятэцы, па распрадажэнню памянёнага вышэй старшыні быў пера-дадзены нейкаму бізнесмену-дачыню. Анатоль Іосіфавіч растлумачыў сваёй падначаленай:

— У мяне няма чым плаціць за ваш тэлефон...

— Гэта ж не мой асабісты, — зага-ласіла ад крыўды жанчына. — Вечарамі, а таксама ў выхадныя дні (калі зачынена саўтасная кантора) з памяшкання бібліятэкі выкалікалі "хуткую дапамогу", званілі ў разлізнае аддзяленне, пажар-ную тэсць. Ды ці мала з кім трэба звяз-вацца людзям у экстрэмальных хвілінах.

Аднак, як далей паведамляе культ-работніца, у нашата старшыня сельскага Савета свая, вельмі дзіўная логіка. Аб перадачы тэлефоннага нумара ён нават не паведаміў начальніку аддзялення су-заві, якая зусім выпадкова дэдавалася, каму ж цяпер належыць "украдзены" тэлефон. Гэта быў пераказ допіса, змешча-нага ў газеце "Родны край".

А цяпер паразважаю над тым, што ж адбылося. Людзі, што з намі робіцца? Не магу адгадаць ад сябе рытарычнае пы-танне. А робіцца тое, што нярэдка цяро-ры розум успрыняць не хоча. Доказ таму — выпадак з тэлефонам. Ды дзе? У вёсцы Бялабрыцка, якая заняла дастойнае месца ў першай на Беларусі персанальнай эн-цыклапедыі пра народнага песняра Янку Купалу. У Бялабрыцка ён вучыўся ў двух-класным народным вучылішчы. Сяра-дзі школы гэтай прысвоена імя Купала. На яе будынку ўстаноўлена мемарыяль-ная дошка. Тут ёсць музей паэты, часта прыходзяць групы юных краязнаўцаў. Таму даю парада экскурсаводам: калі будзеце гаварыць аб тым, як бялабрыцка

малаяўнічая прырода станова ўдзячнасця на пазычаныя парасткі хлопчыка, не забуд-зецеся паведаміць і аб тым, што ваш стар-шыня першы ў рэспубліцы з культасветустанова тэлефон перадаў дачыню. Колькі трэба закончыць інстытута і ўніверсітэтаў, уключаючы і камерцыйныя, каб спазнаць сілу старшыняўскай дабрыні да чалавека з боку? І як жа трэба не пав-жаць бібліятэку, каб з яе так пасмяяцца.

На мой погляд, на такое здольны чала-век, які ніколі не бачыў у кнізе мудрага арадачыка, для якога ці кніга, ці бярэ-но — адно і тое ж, бо абодва — з дрэва. Разумею, што параўнанне жорсткае, але інакш выказацца не магу.

Прызнаюся, гэты факт і цяпер не дае мне спакою. Кожную раніцу звяно і пы-таюся:

— Не прадалі яшчэ чыгунку з Мінска да Гарадзеі? Спытаеце, чаму? Там паха-ваны мой бацька. А раптам нейкі шуст-ры прадпрыемальнік-абдзіраўла купіць гэты адрэзак чыгункі і паверне яе да до-ма сваёй пещы, якая, скажам, жыве ў Любані ці Беразіно, Чэрвені ці Клецку, куды пакуля яшчэ не ходзяць паязды. Та-кое можа здарыцца, калі "дабрыня" Бе-лабрыцка сельскага Савета перададзена кіраўнікам-чыгункамі. І яшчэ штар-нацы прыходжу на пошчу імя Якуба Коласа, каб сустрацца з воблікамі наро-дава песняра, яго літаратурных герояў Дэда Талаша, Сымона-музыкі, іншых, бо ў наш вар'яцкі час усяго можна ча-каць ад такіх як абдзіраўла-круцалёў: а раптам камусьці з нэваспечаных бізнесменаў захоўвацца прыхатызаваць (літар "х") ў гэтым слове зусім не лішня) гэтую пошчу і ўзвесці там асабісты катэдж-фазаду. Па сённяшніх нашых законах — рабі што хочаш, з крымінальнай вадой можна выйсці сухім. Ва ўсякім разе, да апошняга часу вы-ходзілі. Гэта цяпер ім прыпало. Як па-ведаміла прэс-служба МУС Рэспублікі Беларусь, правяралі ў рэспубліцы аб'ек-ты будаўніцтва. У выніку выяўлена 711 фактаў злачынстваў у сферы індывідуальнай жылёй забудовы, па якіх узбуджана 612-крымінальных спраў. Во распрацавалі хапуны-чыноўнікі, во абудзіліся зварыная прагнасць усе пя-тнуць на свой двор, на сваю дачу. Цяпер яны бяззіннымі агняткамі прыкладваюць. Тэлефон, пра які я рас-павядаў у пачатку рэспікі, усяго толькі ма-куліна ў бязмежных моры безуладдзя. Але і яна ой як не ўпрыгожвае латані. На гэтым закончы, трэба выбегчы на да-рогу. Кажуць, ужо паказалася постаць чалавека з Кнігаю рэкордаў Гінеса ў ру-ках. Апошняе з таго, пра што дэдавалася ў той дзень: запіс у Кнігу Гінеса будзе рабіцца дзёгцем, каб ніякія вятры гісторыі, ніякія сандапелі не вытравілі напісанае. Няхай новыя і новыя пака-ленні ведаюць, да якой амаральнасці апускаліся дзякаі канца ХХ стагоддзя. Іх нават страшна будзе ўявіць. А мы з гэ-тымі дзякамі адным паветрам дыхам, ведаем іх у твар. На нашых вачах яны рабуюць рэспубліку, усіх нас. Мы маўчым, а яны ўсё больш і больш на-хабніваюць.

Уладзімір КОБРЫН.

Письмо в редакцию

Сколько можно лгать?

В газете "Известия" за 27 октября 1994 года опубликован материал собственного корреспондента газеты "Известия" в Белоруссии А.Старикевича "Прием на высшем уровне получали в Белоруссии главаря мафии". Поскольку приводимые в отношении меня "факты" являются клеветническими и продолжают линию, которую А.Старикевич проводит в от-

ношении меня уже два года, я вынужден в очередной раз обратиться в народный суд. В очередной раз — потому, что неоднократно уже разобла-чал А.Старикевича как не-добросовестного злопыхателя, и судебные ин-станции подтверждали мою правоту. Материальные сум-мы, взысканные с А.Старике-вича и газет, переводились в детские дома Минской обла-сти. Что ж, придется и в тре-

тий раз обращаться к право-судии. При этом сожалею, что на удочку недобросовест-ного журналиста попала та-кая уважаемая газета, как "Известия", которой не к ли-цу публиковать столь тенден-циозные материалы. Придет и газете ответить по закону.

Г.ДАНИЛОВ,
депутат
Минского областного
Совета депутатов.

BELARUS BANK

Оформление проданных векселей осуществляет отдел инвестиций и ценных бумаг по адресу:

ПРОДАЖА

БАНКОВСКИХ ВЕКСЕЛЕЙ
ДЛЯ ЮРИДИЧЕСКИХ ЛИЦ
СО СРОКОМ ПЛАТЕЖА
НА ОПРЕДЕЛЕННЫЙ ДЕНЬ

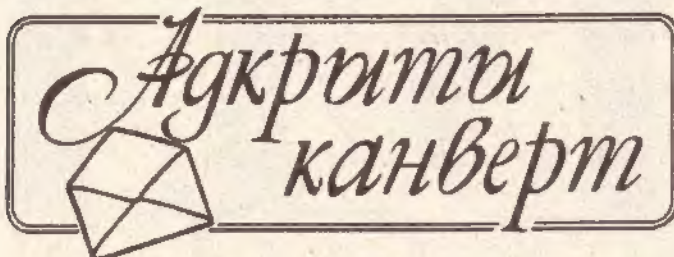
ПЕРИОД ОБРАЩЕНИЯ ВЕКСЕЛЕЙ И РАЗМЕРЫ
ПРОЦЕНТНЫХ СТАВОК ПО НИМ:

СРОК кварталы дни	30	45	60	90
10-50 млн. руб.	210	220	230	240
СВШЕ 51 млн. руб.	230	240	250	260

ВЕКСЕЛЯ ВЫПУСКАЮТСЯ ПРОИЗВОЛЬНОЙ
СУММОЙ, КРАТНОЙ 1 МИЛЛИОНУ РУБЛЕЙ,
НО НЕ МЕНШЕ 10 МИЛЛИОНОВ РУБЛЕЙ

Г. МИНСК, УЛ. БЕРСОНА, 16, КОМ. 216
ТЕЛ. 20-89-21

ВІНШАВАННЕ ПА ФАКСУ

Пра дабрыню і міласэрнасць чыпер гаворыцца шмат. Прытым на самых розных узроўнях — дыялекцыяны і ў Варшавы. А як жа на самай справе? Ці дабрыню людзі? Калектыў Дубеўскага дэпартаменту не крыўдуе на адсутнасці ўвагі да сябе. Самыя цёплыя словы ўдзячнасці хочацца адрасаваць мінскаму дабрачыннаму цэнтру "Водгук", які ўзначальвае Жанна Анатольеўна Бярынька. У гэтай арганізацыі заўсёды сустракаюць нас з разуменнем, дабрабытам. Толькі сёння дапамогай цэнтру мы змаглі аздараваць у Германіі 20 дзяцей. Аб чымсці "Водгук" яскрава гаворыць такі факт. Наша выхаванка, Алеся Лісавя, на накіраванні цэнтру адпачывала ў Германіі. У дзень нараджэння дзяціны "Водгук" па факсу перадаў ёй віншаванне. Пагадзілася, такое не часта сустракаецца ў нашым дні.

Дзякуй табе, "Водгук", за шчырасць, дабрыню, разуменне! Калі б ні тэлефанавалі ў гэтую ўстанову, мне заўсёды лагодны голас адказвае: "Дабрыню цэнтру "Водгук" да вашых паслуг". Ад слоў такіх цяплей на душы.

Мікола ГРУДЗІНСКІ,
дырэктар Дубеўскага
дэпартаменту
Бярыньскага раёна.

МЯНЕ ЗАВАЛІЛІ ПЯСКОМ І ЦІНАЙ

Добра ведаю я прымаўку: "Абцягана тры гадзіны чакання". І ўсё ж у сваё 80 гадоў! Спадавалася, што асобы, надзелены ўладай, вырашаць маю, ніхай і не дзяржаўную, праблему. Пасуў жа мне таварыш Козел — дырэктар Дзяржаўнага гарадскога вытворчага аб'яднання жылёва-камунальнай гаспадаркі 29 ліпеня 1992 года: маўляў, выдзем зямлю ў кастрычніку. Будзе выкананы і рамонт агароджы.

А справа востра ў чым. У 1992 годзе чынілі дню рэчкі, якая працякае побач з майм домам № 12 па вуліцы Камуністай. Увесь пясоч, ціну, шкло, паваляныя дрэвы і іншы хлам завалялі на майм участку. Атрымалася куча памерам з трохпавярховага дома. Не вытрымала такіх адносін нават мая новая агароджа — згінула.

У той час акраш ішлі выбары кіраўнікоў мясцовай улады. Дык вось, каб я пайшла галасаваць, мне многа чаго набылі. Але нічога ад таго, што я сумленна выканала свой грамадзянскі абавязак, не змянілася.

Пісалі пісьмы ў выканком, жылёва-камунальнаму службам. Ніхто мне нават не адказаў. Дык хто і калі вывезе з майго ўчастка смецце, адновіць агароджы? Я ж жыю адна, агарод — мой карміцель. Ці ў Дзяржынску няма ўлад, няма людзей, якія ажыццяўляюць кантроль за выкананнем прынятых рашэнняў?

Ціпер у мяне засталася надзея толькі на газету.

Ніна МАКОЎСКАЯ,
г. Дзяржынск.

ПАКУЛЬ ЯШЧЭ "ЦЕПЛЕНЬКАЕ" МАРЖАНАЕ ХУТКА БУДУЦЬ І БУЛАЧКІ

Кафэ з ласкавай назвай «Сняжко» працуе ў вёсцы Аношкі калгаса «Новае жыццё» Нясвіжскага раёна. Яго памішанне прыгожа аформлена. Ёсць тэлевізар, музычная ўстаноўка.

У «Сняжку» прапануюць наведвальніку яшчэ «цёпленькае» маржанае, якое вырабляецца тут жа, на месцы. Да яго можна ўзяць розныя дабаўкі: сіроп, мёд, варэнне і г.д. У асартыментах — сок, кока-кола, цукеркі. Плянуецца выкапаць у «Сняжку» і духмяныя булочки.

Адкрыццё кафэ, і ў гэтым жа будынку — прамтварнага магазіна, — заслуга кіраўнікі гаспадаркі М.В.Салаянкі і не камарыскага дырэктара А.П.Бурака.

Раіса ХВІР,
Нясвіжскі раён.

"КАЛІГУЛА" ЦІ "ПРЫДУРКІ З БЕВЕРЛІ-ХІЛЗ"?

У дэпартамент чатырох кінаатэтрах Мінска "Судзіцца зямлі паўночных паўшар'яў" — яшчэ дзесяць кіно і г.д. А на працягу беларускіх студыяў і аўсім — адно з тысячы. З дэманстрацыяй больш паловы зброеныя ў Злучаных Штатах. Меншая частка — у Францыі, Італіі, Англіі, Індыі... Беларускіх і расійскіх карцін — адзікі.

Дарэчы, у такіх званых цывілізаваных краінах працэнт амерыканскіх студыяў на экраны даўно падабраўся да крытычнай адзнакі. Да гэтага ж ідзе і Беларусь. Сярод

ЛЕЧАЦЬ І ТАБЛЕТКАМІ, І СЛОВАМ

Напэўна, толькі хворы чалавек можа па-сапраўднаму адчуваць працу людзей у белых халатах. Мы, напрыклад, удзячныя многім работнікам пратэз-на-артэпедычнага аддзялення цэнтру, што па вуліцы Адоўскага, 10 у Мінску.

Усе добрыя справы, зразумела, пачынаюцца з "галавы" — генеральнага дырэктара цэнтру Івана Мікалаевіча Волкава і галоўнага ўрача Вольгі Аляксандраўны Логвінавай. Уважліва ставяцца да хворых закладчык аддзялення Мікаіл Уладзіміравіч Палойка і ўрач Уладзімір Іванавіч Дзічанкоў.

Сам прынясе і пакажа пацыенту, як надзець пратэзны, трэсер па абчужнаму хадзіць на іх Анатоль Аляксандравіч Смірноў. "Залаты" чалавек і ліфціёр цэнтру Іван Нічыпаравіч Валенцінак. Ён дапамагае хвораму засяць у ліфт на калысцы, высяць з яго. Ніколі не скажа нявельмівага слова.

Заўжды чакаюць пацыенты і прыходу санітары Веры Аляксандраўны Вішнеўскай: яна — вясёлая, дабрабытная.

Шкада, што не можам мы назваць прозвішчы ўсіх урачоў, медсясін, санітараў, работнікаў кухні аддзялення цэнтру, якім хочацца сказаць "дзякуй" за іх шчырую і такую важную справу. Схіляем перад імі галаву!

М.ТРЫБУШЭЎСКІ,
П.ДЗЕРАШ—
ўсяго 4 подпісы.

ИЩЕТ ПОТОМКОВ АМЕРИКАНЕЦ

Уважаемая редакция! Я помогаю своему другу, американцу, который пытается разыскать родственников своего деда. Они, вероятнее всего, проживают в Минске или в окрестностях. Вот некоторые координаты. Дед моего друга — Дэвид (Дэвид) Голенда родился 28 июня 1896 года. Полное русское имя его неизвестно. Несмотря на то, что в натурализованных документах, выданных 24 июня 1938 г., отмечено, что прибыл он из Польши, Дэвид Голенда всегда с гордостью утверждал, что он и его родственники — "белые русские" из-под Минска. Возможно, он вынужден был заявлять, что приехал из Польши, чтобы получить разрешение на въезд. В США он прибыл значительно раньше 1938 года.

В свидетельстве о браке Дэвид Голенда написал о своих родителях — Улине Ламке и Люке (Люке) Голенде — как о фермерах из

Минска. У Дэвида Голенды были три сестры и брат, который также переехал в США. Много раз Дэвид писал домой, своей семье в Минск, пока жил в городе Мансінге, штат Миннесота. Женился он в 1930 г. Умер в 1948 г. в возрасте 52 лет, оставив жену, дочь (мать моего друга) и двоих сыновей. Мой друг и его родственники будут глубоко признательны, если читатели, владеющие информацией или документами, способными облегчить поиски потомков Дэвида Голенды, напишут мне по адресу: 246017, г. Гомель, проспект Ленина, д.30, кв.63.

С уважением

Вячеслав РУДЧЕНКО.
НА СНИМКАХ: Дэвид Голенда; его мать, три сестры, муж одной из них.

Удача

АЙ ДА АННА!

О том, что девочки на уроках физкультуры с удовольствием гонят мяч, известно всем. Но вот для меня новостью оказался тот факт, что в Борисовском районе проводятся официальные состязания по женскому футболу.

Недавно и у нас состоялись такие соревнования. Согласно положению, игроки в поле 1/10 человек. / Должны быть представительницами прекрасной половины человечества. А вратарем может стать и лицо мужского пола. Причем любого возраста. В команде Метельской средней школы в роли голкипера выступал пятнадцатилетний Саша "Кожеево". В команде соперников из Борисовской школы-интерната место вратаря занял взрослый человек, один из организаторов физкультурной работы в нашем районе. Он по спортивной профессии — футболист, а по

специальности — вратарь. В недалеком прошлом выступал за команду высокого ранга, имеет соответствующую квалификацию; не то мастер спорта СССР, не то кандидат в мастера.

Несколько необычный подбор игроков дал пищу моему воображению, а разыгрывавшаяся фантазия моментально нарисовала картину, полную умилений: "Всемирно известный вратарь выступает за команду девочек!"

Но вот началась игра. Вначале "нам" забил гол. Затем пошли в наступление метельские девочки. Последовали два точных удара. От таких

только одно спасение — мастерство вратаря. К радости наших соперников, взятие ворот не состоялось.

Но игра все же сложилась так, что вскоре нам повезло: последовал хлесткий удар низом Анны Абрамовны — и мяч оказался в сетке. Счет стал равный — 1:1. Ай да Анна! Ай да молодница! Такое надолго запомнится. Позже смущенный мастер спорта говорил: "Никак не ожидал такого подвига от такой "добренькой" девчушки!"

Так ученица шестого класса нашей школы стала героиней дня. Судейской коллегией она была признана лучшей футболисткой этих соревнований, награждена Почетной грамотой и денежной премией.

Что ни говори, а славные все-таки ребята растут на Борисовской земле!

Михаил ВИНЮКОВ,
учитель Метельской
средней школы Бори-
совского района.

КАЛІГУЛА" ЦІ "ПРЫДУРКІ З БЕВЕРЛІ-ХІЛЗ"?

губіць больш, чым набывае.

Фатальны памылкі, па-мойму, стаў дэ-вал прыватным фірмам займацца кінобізнесам.

У сферы кінавытворчасці трапіла шмат выпадковых людзей, для якіх кіно — адзіна з магчымасцяй "адмыць" грошы.

Выратаваць становішча, маркую, можа Указ Прэзідэнта аб пратэкцыянісцкай, разумнай палітыцы ў ачынным кінематографе.

А пакуль для нас важнейшая з мастацтва — амерыканскае кіно. Глядзіце "Амерыканскае дэдулю", "Мойны вяршас-2", "Няўдольпус", "Прыдуракі з Бевэрлі-Хіла", "Калігула" і г.д.

Вячаслаў ІШЧАНКА,
г.Мінск.

УЗАКОНЕНЫ КРАДЗЕЖ

На гэтым судовым працэсе, які ў Салігорску веў народны судзя М.А.Жэчка, шматлікія вусныя абвінавачванні ў адрас тых, хто, карыстаючыся ўладай, будзе ўласны катэдж, як кажуць, матэрыялізаваліся. Абраслі канкрэтнымі фактамі, лічым.

Абвінавачванне сведчыць: падсудны Я.М.Крамнік, працуючы на пасадзе намесніка старшыні Саўкага гарвыканкома і генеральным дырэктарам гарадскога вытворчага аб'яднання жылёва-камунальнай гаспадаркі, сістэматычна атрымліваў будаўнічыя матэрыялы, якія належалі ЖКГ. І ўзводзіў з іх уласны катэдж.

Браў бясплатна. Усё адвезена на дарогі ў яго сэрцу будоўлю Юген Мікалаевіч даў указанне падначаленым адносіцца на фонд вытворчага і сацыяльнага развіцця аб'яднання ЖКГ. Дакладней — гарадскога бюджэту. А гэта — дзве сотні лістоў шыфру і сотня кілаграмаў апынкаванай сталі, каля 9 тысяч цаглян і дзесяткі розных палі перакрывання, фундаментныя блокі, газавая калонка і кацёл электрычнага, сталі лістава і вагна... Са жніўня 1992-га па верасень 1993 года Я.М.Крамнік незаконна атрымаў будаўнічых каштоўнасцей на 4.213.290 рублёў. Да гэтага назда, згадзіцца, гэта былі вялікія грошы.

Дзя будаўніцтва патрабавалася пратэктна-каштарыснае дакументацыя. Я.М.Крамнік заказвае яе ў Слуцкім практыка-вытворчым прадпрыемстве. Рахунак-фактура за выкананыя работы выстаўлена ЖКГ. Якая і апаціла яго. Была спроба перакласці на плечы падаткапаліцельскага ў першапачатковым ўзросце Я.М.Крамніка за зямельны надзел у суме 300 тысяч рублёў. Ды ўмяшчаліся абласныя кантралёры, не дазвалялі давесці задуманае да канца.

На судзе Я.М.Крамнік вінаватны сябе не прызнаў. Рабіў наўны выгляд, завуляў: — Я не краў! Усе матэрыялы, абсталяванне браў законна, адкрыта, па дакументах. І бясплатна. Бо было адпаведнае рашэнне нашага прафсаюзага камітэта дапамагчы мне ў будаўніцтве катэджа.

Аказваецца, усё проста: дастаткова дамовіцца з людзьмі са свайго акружэння, і можаш браць на мільёны народных грошай. Заўважым, Юген Мікалаевіч не бяздомны, перад гэтым па невясковай дане прыватываваў нядрэнную кватэру. Законна. І ўчастак, тлумачыць ён, не сам захапіў, яму ўладу выдзелілі... Але судзіць у першую чаргу цікавіла іншае:

— Вы былі намеснікам старшыні гарвыканкома. Той жа самай уладай. А згода

Побач з Я.М.Крамнікам на лаве падсудных сядзеў і кіраўнік МП «Юніком» М.В.Вяршок. Указанню Югена Мікалаевіча гэтай малому прадпрыемству для набывання мазуту з гарадскога бюджэту летас было пералічана каля васьмі мільёнаў рублёў, абласная асацыяцыя «Камунальнік» падкінула яшчэ больш за 30 мільёнаў. Але які не стараліся кантралёры, следчыя, ніякіх дакументаў на многія сотні тон мазуту, якія былішам былі куплены, дастаўлены ў Слуцк, яны не знайшлі. У адрас «Юнікома», як сведчаць чыгуначнікі, увогуле не адной чыстэрны з палівам не пастанула. М.В.Вяршок настаяла даказваць, што яны ішлі прамі ў адрас калельні.

— Пакажыце хоць адзін дакумент, што вы сапраўды дастаўлялі ў Слуцк мазут, — прасіў судзя.

— Іх няма, — чулася ў адказ. — Восем чыстэрнаў, памятаю, у Асіповічах мне

ведвальніку дзіцячага садка. Да таго ж, «Юніком» не меў ліцэнзіі на закуп нафтапрадуктаў. М.В.Вяршок тлумачыць усё проста: зімой горад мог застацца без паліва, яго запрасілі ў гарвыканком, папрасілі: «Выручай, Мікалай!». Якія ўжо тут ліцэнзіі, дакументы! Ён і вырочыў. Крыўдзіцца: вось табе і падзяка — навучнікі...

— Усё ж, чым вы можаце даказаць, што на тры мільёны купілі мазут? — дапытваў М.А.Жэчка.

— Тым, што ён пастануў у мазутную гаспадарку. Гэта павінна быць зафіксавана ў журнале ўліку.

Бяспройгрышы код. Бо журналы прасвятліць сітуацыю ўжо не можа: чысціць рука ў ім загадаў вырвала патрэбныя старонкі. А загадышка складала, які запіўняў тыя старонкі, дасталі мёртвыя з пяцілі. Ні сведак, ні дакументаў...

Хтосьці можа сказаць: знікла не бочка паліва, можна зрабіць разлікі і даказаць, скарыстаў тыя сотні тон мазуту ці не. Але ў слуцкай калельні за год згараюць тысячы чыстэрнаў паліва. І спісавы дэсятак-другі ўзрост не праблема: дастаткова грэць ваду да пэўнай тэмпературы, а ў дакументах фіксаваць значна вышэйшую. Строгага кантролю ў калельні няма.

— А чаму «Юніком» пералічыў тры мільёны рублёў ПМК спецыяльна для узвядзення катэджа Крамнік? — пытае судзя.

— У канцы лета ён папрасіў нас: дапамажыце, хлопцы, мне катэдж пабудавать! — адказаў М.В.Вяршок. — Ну мы і далі Крамніку крэдыт. А ён да

на 50 працэнтаў зерня ад патрэбнасці, і гэта пры тым, што гаспадарка не выканала дзяржаўна па яго продажы, ды адзін раз будзе «асавацца» сенажом. Дарэчы, і саломы гаспадарка забяспечана толькі на 45 працэнтаў. Кармы дэсяці дзявядзецца купляць. Хоць бы тую ж салому, бо яе ніхто не «падорчыць»: у падобным становішчы сёлетня апынуліся з дзесятка гаспадарак раёна.

Невыпадкава ў гэтыя дні ў гаспадарцы ўсе сілы кінуты на ўборку каранялодаў. Кожны гектар дае па 200 цэнтнераў. Лічы, каля 800 тон каранялодаў пойдзе на корм жывёлы. (15 працэнтаў валовага збору іх выдзяляецца калгасамі, якія займаюцца вырошчваннем). Як ні кажы, а каранялоды ўсё ж будуюць значнай падтрымкай у кармавым балансе.

Зімоўка грамадскага статка чакаецца складаная. Гэта разумеецца ў калгасе ўсе: ад кіраўніка, спецыялістаў да радавога жывёлавода. Таму ў гэтыя дні робіцца ўсё магчымае, каб хоць нейкім чынам аблегчыць працу людзей, захаваць палогоў.

Найбольшы аб'ём работ трэба выканаць у памяшканнях для дойнага статка фермы «Омельна».

Дарэчы, у гэтых аб'ёмах работ трэба выканаць у памяшканнях для дойнага статка фермы «Омельна».

Вось, напрыклад, у кожным памяшканні на фермах трэба шкільць вокны. Шкала сёння нідзе не знайсці. Ёсць выйсе: аконныя праёмы можна політыленаваць плёнкай. Але ў наўдасці яе няма — як у калгасе, так і на базе рабпраграмабеспасечэння.

Добра, што старшыня праўлення калгаса У.П.Варшавіч «падабраў калёчык» — мясцовых кааператываў.

Дарэчы, засталася ў памяшканнях ферм «Каліно» і «Лубячка». На першай ферме ў адным з валоўнікаў трэба змяніць некалькі метраў кармушак, на другой — некаторыя дзверы. Ёсць у калгаса лес, ёсць свая пільня, ёсць і піламатэрыялы ў дастатку.

Найбольшы аб'ём работ трэба выканаць у памяшканнях для дойнага статка фермы «Омельна».

На 50 працэнтаў зерня ад патрэбнасці, і гэта пры тым, што гаспадарка не выканала дзяржаўна па яго продажы, ды адзін раз будзе «асавацца» сенажом. Дарэчы, і саломы гаспадарка забяспечана толькі на 45 працэнтаў. Кармы дэсяці дзявядзецца купляць. Хоць бы тую ж салому, бо яе ніхто не «падорчыць»: у падобным становішчы сёлетня апынуліся з дзесятка гаспадарак раёна.

Невыпадкава ў гэтыя дні ў гаспадарцы ўсе сілы кінуты на ўборку каранялодаў. Кожны гектар дае па 200 цэнтнераў. Лічы, каля 800 тон каранялодаў пойдзе на корм жывёлы. (15 працэнтаў валовага збору іх выдзяляецца калгасамі, якія займаюцца вырошчваннем). Як ні кажы, а каранялоды ўсё ж будуюць значнай падтрымкай у кармавым балансе.

Зімоўка грамадскага статка чакаецца складаная. Гэта разумеецца ў калгасе ўсе: ад кіраўніка, спецыялістаў да радавога жывёлавода. Таму ў гэтыя дні робіцца ўсё магчымае, каб хоць нейкім чынам аблегчыць працу людзей, захаваць палогоў.

Найбольшы аб'ём работ трэба выканаць у памяшканнях для дойнага статка фермы «Омельна».

Дарэчы, у гэтых аб'ёмах работ трэба выканаць у памяшканнях для дойнага статка фермы «Омельна».

Вось, напрыклад, у кожным памяшканні на фермах трэба шкільць вокны. Шкала сёння нідзе не знайсці. Ёсць выйсе: аконныя праёмы можна політыленаваць плёнкай. Але ў наўдасці яе няма — як у калгасе, так і на базе рабпраграмабеспасечэння.

Добра, што старшыня праўлення калгаса У.П.Варшавіч «падабраў калёчык» — мясцовых кааператываў.

Дарэчы, засталася ў памяшканнях ферм «Каліно» і «Лубячка». На першай ферме ў адным з валоўнікаў трэба змяніць некалькі метраў кармушак, на другой — некаторыя дзверы. Ёсць у калгаса лес, ёсць свая пільня, ёсць і піламатэрыялы ў дастатку.

Найбольшы аб'ём работ трэба выканаць у памяшканнях для дойнага статка фермы «Омельна».

На 50 працэнтаў зерня ад патрэбнасці, і гэта пры тым, што гаспадарка не выканала дзяржаўна па яго продажы, ды адзін раз будзе «асавацца» сенажом. Дарэчы, і саломы гаспадарка забяспечана толькі на 45 працэнтаў. Кармы дэсяці дзявядзецца купляць. Хоць бы тую ж салому, бо яе ніхто не «падорчыць»: у падобным становішчы сёлетня апынуліся з дзесятка гаспадарак раёна.

Невыпадкава ў гэтыя дні ў гаспадарцы ўсе сілы кінуты на ўборку каранялодаў. Кожны гектар дае па 200 цэнтнераў. Лічы, каля 800 тон каранялодаў пойдзе на корм жывёлы. (15 працэнтаў валовага збору іх выдзяляецца калгасамі, якія займаюцца вырошчваннем). Як ні кажы, а каранялоды ўсё ж будуюць значнай падтрымкай у кармавым балансе.

Зімоўка грамадскага статка чакаецца складаная. Гэта разумеецца ў калгасе ўсе: ад кіраўніка, спецыялістаў да радавога жывёлавода. Таму ў гэтыя дні робіцца ўсё магчымае, каб хоць нейкім чынам аблегчыць працу людзей, захаваць палогоў.

Найбольшы аб'ём работ трэба выканаць у памяшканнях для дойнага статка фермы «Омельна».

Дарэчы, у гэтых аб'ёмах работ трэба выканаць у памяшканнях для дойнага статка фермы «Омельна».

Вось, напрыклад, у кожным памяшканні на фермах трэба шкільць вокны. Шкала сёння нідзе не знайсці. Ёсць выйсе: аконныя праёмы можна політыленаваць плёнкай. Але ў наўдасці яе няма — як у калгасе, так і на базе рабпраграмабеспасечэння.

Добра, што старшыня праўлення калгаса У.П.Варшавіч «падабраў калёчык» — мясцовых кааператываў.

Дарэчы, засталася ў памяшканнях ферм «Каліно» і «Лубячка». На першай ферме ў адным з валоўнікаў трэба змяніць некалькі метраў кармушак, на другой — некаторыя дзверы. Ёсць у калгаса лес, ёсць свая пільня, ёсць і піламатэрыялы ў дастатку.

Найбольшы аб'ём работ трэба выканаць у памяшканнях для дойнага статка фермы «Омельна».

На 50 працэнтаў зерня ад патрэбнасці, і гэта пры тым, што гаспадарка не выканала дзяржаўна па яго продажы, ды адзін раз будзе «асавацца» сенажом. Дарэчы, і саломы гаспадарка забяспечана толькі на 45 працэнтаў. Кармы дэсяці дзявядзецца купляць. Хоць бы тую ж салому, бо яе ніхто не «падорчыць»: у падобным становішчы сёлетня апынуліся з дзесятка гаспадарак раёна.

Невыпадкава ў гэтыя дні ў гаспадарцы ўсе сілы кінуты на ўборку каранялодаў. Кожны гектар дае па 200 цэнтнераў. Лічы, каля 800 тон каранялодаў пойдзе на корм жывёлы. (15 працэнтаў валовага збору іх выдзяляецца калгасамі, якія займаюцца вырошчваннем). Як ні кажы, а каранялоды ўсё ж будуюць значнай падтрымкай у кармавым балансе.

Зімоўка грамадскага статка чакаецца складаная. Гэта разумеецца ў калгасе ўсе: ад кіраўніка, спецыялістаў да радавога жывёлавода. Таму ў гэтыя дні робіцца ўсё магчымае, каб хоць нейкім чынам аблегчыць працу людзей, захаваць палогоў.

Найбольшы аб'ём работ трэба выканаць у памяшканнях для дойнага статка фермы «Омельна».

Дарэчы, у гэтых аб'ёмах работ трэба выканаць у памяшканнях для дойнага статка фермы «Омельна».

Вось, напрыклад, у кожным памяшканні на фермах трэба шкільць вокны. Шкала сёння нідзе не знайсці. Ёсць выйсе: аконныя праёмы можна політыленаваць

